

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **T. R.**
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.
w zw. z art. 178a § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron
(art. 535 § 3 k.p.k.),
w dniu 25 listopada 2024 r., kasacji obrońcy
od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 13 marca 2024 r., V Ka 79/24
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Sławnie
z dnia 6 października 2023 r., sygn. akt II K 567/22

postanowił:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Sławnie, wyrokiem z 6 października 2023 r., uznał T. R. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za to skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 42 § 3 k.k. i art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec skazanego kolejno następujące środki karne: dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i świadczenie pieniężne. Po rozpoznaniu apelacji obrońcy, Sąd Okręgowy w Koszalinie, wyrokiem z 13 marca 2024 r., zmienił pierwszoinstancyjny wyrok w ten sposób, że w miejsce dożywotniego środka karnego z art. 42 § 3 k.k. orzekł zakaz prowadzenia pojazdów na okres 10 lat.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł obrońca i zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa materialnego tj. art. 42 § 3 k.k. przez jego zastosowanie, zamiast art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. oraz naruszenie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 107 § 4a i § 6 k.k. poprzez przyjęcie, że nie doszło do zatarcia skazania. Przy tak sformułowanych zarzutach wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Koszalinie wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Niewątpliwie powołanie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. jako podstawy prawnej orzeczenia 10 letniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, w sposób pełny opisywałoby nowoutworzoną sytuację prawną skazanego, to jednak ograniczenie się Sądu Okręgowego do podania wyłącznie art. 42 § 3 k.k., stanowiącego skądinąd podstawę przyjęcia, że w sprawie zachodził ujęty tam wyjątkowy przypadek uzasadniony okolicznościami nie było rażącym naruszeniem prawa mającego istotny wpływ na treść orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. W szczególności brak ten nie będzie miał znaczenia dla toku ewentualnego postępowania wykonawczego z art. 182a k.k.w., albowiem okrojona typizacja zastosowanego ostatecznie środka karnego nie zmieniła stanu rzeczy, że wobec T.R. nie działa już dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Analiza drugiego zarzutu kasacyjnego wymagała przede wszystkim zaakcentowania, że analogiczne uchybienie zostało wskazane przez obrońcę w zwykłym środku odwoławczym, a Sąd *ad quem* stosownie do art. 433 § 2 k.p.k. odniósł się do niego i go rozważył (k. 3 uzasadnienia SO), a na podstawie art. 457 § 3 k.p.k. podał, czym kierował się uznając wnioski apelacji w tym zakresie za niezasadne. W tej sytuacji jedynie dla wzmocnienia argumentacji zawartej w pisemnych motywach orzeczenia Sądu Okręgowego, wypadało z całą mocą podkreślić, że czyn T. R. polegający na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości w dniu 7 lipca 2022 r. popełniony został w powiązaniu z art. 178a § 4 k.k. I to dlatego nie mogło być mowy o zatarciu skazania za ten sam czyn, orzeczonego wcześniejszym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z 30 października 2019 r., skoro w chwili popełnienia czynu w dniu 7 lipca 2022 r., skazany w dalszym ciągu nie spłacił w całości rozłożonego mu na raty świadczenia pieniężnego orzeczonego wyrokiem sądu gliwickiego. Zastosowanie znalazł tu przepis art. 107 § 6 k.k., który blokuje możliwość zatarcia skazania w sytuacji, gdy orzeczony środek karny (w tym wypadku świadczenie pieniężne) nie został wykonany, darowany albo przedawniony.

W tym stanie rzeczy, nie dostrzegając potrzeby powtarzania argumentacji jasno wyłożonej w motywacyjnej części zaskarżonego wyroku, która zasługiwała na pełne uznanie, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł.]